

La impactul cu inimile cinstite

23 martie 2008

Robert J. Wieland

Luminile călăuzitoare de acum un secol au pălit foarte mult, iar în unele cazuri au fumegat și s-au stins. Poporul nostru nu a abandonat verbal încrederea în a doua venire a lui Hristos, dar speranțele apropiatei Sale întoarceri s-au șters. Mulți sunt încurcați și derutați. Societatea prezentă îndeamnă la distracții, modă și competiție materialistă.

Chiar în grupurile adventiste solide, cu o bogată moștenire istorică, divorțul a devenit aproape epidemic. În colegiile, universitățile și în multe dintre căminurile noastre, folosirea alcoolului în ocazii speciale a devenit o problemă serioasă. Cei mai mulți adventiști de ziua a șaptea din America de Nord nu mai au o înțelegere clară despre ziua ispășirii și obligațiile legate de ea cu privire la temperanță și alimentație. Este uimitor că într-o vreme de explozie a cunoștinței umane, noi ca popor avem o slabă înțelegere despre lucrarea lui Hristos ca Mare Preot în această zi a ispășirii finale, și o slabă simpatie cu scopurile Sale. Iar ceea ce nu înțelegem, nu putem comunica lumii.

Este bine cunoscut faptul că mulți dintre tinerii noștri nu au convingeri clare despre identitatea adventistă. O serie de articole în *Adventist Review* constată un nou fenomen: tinerii adventiști se alătură bisericilor care păzesc duminica.

Mișcări dizidente și instituții independente proliferază. Scandaluri financiare și erezii procură material pentru moara criticii. Se ridică tot mai serioase întrebări dacă nu cumva Biserica Adventistă urmează să devină și ea un segment al Babilonului.

Solia foarte prețioasă pe care Domnul a trimis-o acestui popor acum un secol conține “începutul” soluției la toate aceste probleme. A fost o solie de har foarte îmbelșugat. Confuzia crescândă de astăzi este rezultatul direct, recolta sigură a necredinței trecute și prezente față de solia 1888. Atunci când adevărul este refuzat, eroarea se strecoară repede să umple vidul. Dar nicio problemă nu este prea grea pentru a fi îndreptată prin pocăință.

Biserica noastră mondială are nevoie să afle fără întârziere întreaga relație a confruntării de un secol dintre noi și Hristos. Ellen White a asemănat deseori eșecul nostru din 1888 cu lepădarea lui Isus de către evrei acum două milenii. Când adevărul va fi înțeles deplin, indiferent dacă noi îl vom prezenta clar, sau va trebui să vină alții care vor reuși mai bine, pocăința și reforma vor avea loc, iar

poporul va fi pregătit pentru venirea Domnului. Solia către Laodicea nu va eșua, ci va produce cu siguranță vindecare și refacere.

Încrederea servei Domnului este clar concentrată în câteva cuvinte scrise de fiul ei la scurt timp după moartea ei:

“I-am spus doamnei Linda Scott cum privea mama experiența bisericii rămășiței, și credința ei că Domnul nu va permite ca biserica să apostazieze atât de mult încât să fie nevoie de apariția unei alte biserici” (Letter, 23 mai 1915).

Afirmația aceasta implică imaginea unei foarte serioase apostazii, dar Domnul nu va permite ca ea să fie totală. Ellen White a nutrit până la moarte convingerea că pocăința colectivă va veni în sfârșit.

Solia și istoria 1888 procură cheia pentru împăcare cu Domnul Isus Hristos. Marea ispășire finală va deveni realitate. “Se va deschide casei lui David (conducerii bisericii) și locuitorilor Ierusalimului (biserica organizată) un izvor pentru păcat și necurăție” (Zaharia 13,1).

Unii, poate mulți, vor disprețui și lepăda izvorul despre care vorbește Zaharia, dar noi credem că poporul lui Dumnezeu este cinstit. Când vor afla adevărul deplin, vor răspunde. “Poporul Tău va răspunde în ziua puterii Tale,” zice psalmistul. Geniul latent al adventismului va percepe și va primi adevărul care acum abia se zărește.

În ciuda opoziției din cadrul structurii bisericii, conștiința adventistă va recunoaște mărturia lui Ellen G. White despre 1888 ca fiind o manifestare autentică a darului profeției, “mărturia lui Isus.” La impactul cu inimile cinstite, adevărul este imbatabil.

Lumea și universul așteaptă pe acel înger care se pogoară din cer “având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Dacă a fost planul Domnului ca solia 1888 să fie “începutul” lucrării acestui înger și “începutul” ploii târzii, ar putea fi altceva mai important decât să înțelegem adevărul despre ea?

***